

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน และเพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์ของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน โดยมีประชากรเป็นนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 30 คน โรงเรียนวัดสวนดอก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบวัด ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษไปทดสอบกับประชากรก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้ กิจกรรมการเล่านิทาน และใช้แบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับ ประชากรสองครั้งหลังการเรียนรู้การสอนสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้นำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นการแสดงผลการเปรียบเทียบ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (μ) และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของประชากรก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งผลการ วิเคราะห์แสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิต (μ) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (σ) ของคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของประชากร ก่อนและหลัง การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน

การทดสอบ	จำนวนประชากร (N)	คะแนนเต็ม	ค่ามัชฌิมเลขคณิต (μ)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน(σ)
ก่อนการทดลอง	30	90	37.00	9.75
หลังการทดลอง	30	90	63.10	12.36

จากตาราง 1. แสดงให้เห็นว่าค่ามัธยฐานเลขคณิต (μ) ของคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของประชากรก่อนการทดลองเท่ากับ 37.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 9.75 และค่ามัธยฐานเลขคณิตหลังการทดลองเท่ากับ 63.10 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.36 เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนก่อนและหลังการทดลองพบว่า คะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 เป็นการแสดงผลการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิต (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนของประชากรจากการทำแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานสิ้นสุดลงและจากการทำแบบทดสอบชุดเดิมหลังจากการทดสอบครั้งแรกผ่านไป 14 วัน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิต (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของคะแนนของประชากรจากการทำแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ 2 ครั้ง หลังการทดลอง

การทดสอบ	จำนวนประชากร (N)	คะแนนเต็ม	ค่ามัธยฐานเลขคณิต (μ)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน(σ)
ครั้งที่หนึ่ง	30	30	26.13	4.42
ครั้งที่สอง	30	30	26.53	3.54

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิต (μ) ของคะแนนที่ประชากรได้จากการทำแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ครั้งที่หนึ่ง หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานสิ้นสุดลงเท่ากับ 26.13 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 4.42 และค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งที่สองเท่ากับ 26.53 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.54 เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของการทดสอบทั้งสองครั้งแล้ว พบว่าไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ ถึงแม้ว่าการทดสอบจะทิ้งช่วงถึง 14 วัน ซึ่งหมายถึง นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจากที่ได้รับการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้